

TORONYIRÁNY

XII. 40.

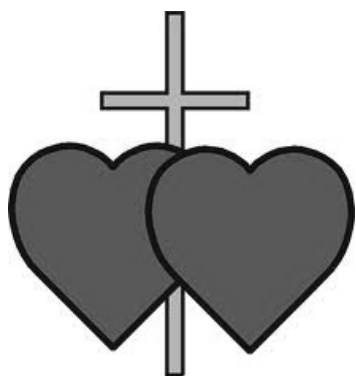
2018. október 7.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 27. vasárnap

Október 8. Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya,
Magyarország Főpátrónája

Krisztus akaratából a házasság Isten országának hordozója lett. Ő isteni tekintélyével a házasság eszméjét megtisztította a visszaélésektől, újra követelte egységét és felbonthatatlanságát, amit azelőtt az ösztönök feláldoztak. Tanításában a férfi és a nő életközössége jelképezi azt a természetfölötti kapcsolatot, ami fennáll Krisztus és Egyháza között.

A házasság tehát kinyilatkoztatott jelkép és természetfölötti titok, ebben áll szentségi jellege. Ahogy Krisztusból áramlik a természetfölötti élet az Egyházba, úgy a házastársak is a kegyelem forrásai egymás számára. Ez a kegyelem áthatja és megszenteli hűségüket éppúgy, mint testi szerelmüket.

Érdemes volt-e Krisztusnak ilyen magasra emelni az eszményt, amikor még a keresztények is érzik, hogy annyira köti őket az ösztön világa. A felelet az, hogy Krisztus a házasságot arra a természetfölötti magaslatra emelte, mint az embert. Nem csupán erkölcsi eszményt tűzött eléje, hanem megtette a kegyelem forrásának. Maga a házasság nyújtja mindazt a kegyelmet, amivel a házaspár az ösztönök világát személyes szerelemmé és egy életre tartó hűséggé formálhatja át.

A házasság lényege az a kétoldalú szerződés, amelyben a férfi és a nő életszövetséget vállalnak. A kegyelem itt elsősorban az életközösség légköre. A férfit és a nőt a házastársi viszonyban szenteli meg. Képesíti őket arra, hogy életük Krisztus titokzatos testének jelentős gócpontja legyen. Gyermekeik nevelésével részt vesznek Isten országának terjesztésében. Az egyiknek erényeiben, imáiban benne van a másik is. Az apostol ki is mondja, hogy a hívó férj megszenteli a hitetlen asszonyt és megfordítva (1Kor 7,11).

Gál Ferenc

Az Imaapostolság szándéka

Evangelizációs: Az Istennek szenteltek küldetéséért: Hogy az Istennek szentelt férfiak és nők felébresszék magukban a missziós buzgóságot, és legyenek jelen a szegények, a kirekesztettek, és azok között, akik nem tudják hallatni hangjukat.

A szentmise olvasmányai

- 1. Ter 2,18-24** Isten az embert férfinak és nőnek, társas lénynek teremtette, és mindenki számára egyenlő emberi méltósággal ruházta fel.
- 2. Zsid 2,9-11** A Fiú emberi életet magára véve különösen szenvedése és halála által vállalta a szolidaritást mindannyiunkkal, és nem szégyell testvéreinek nevezni bennünket.
- 3. Mk 10,2-16** Jézus a férfi és a nő közötti házassági szövetség felbonthatatlanságáról ad tanítást.

Férfi és nő

Az ószövetségi Szentírásban a nő a férfi képe, segítőtársa. Benne talál orvoslást a megállapítás: „Nem jó az embernek egyedül lennie”. A házastársak az élet kiegészítését, teljességét jelentik egymás számára. A házasság azonban még erősen be van ágyazva a törzsi életbe, annak fennmaradását célozza, azért a magtalanág szégyen és szerencsétlenség. A gyermek a szülő támasza öregségében, s ameddig a kinyilatkoztatás nem tisztázta a túlvilági hitet, az ember utódaiban akart tovább élni. A termékenység, a nagy család Isten áldásának számított. A válás és a többnejűség a „szív keménységének” következménye, mellette azonban felcsillan az eszmény, az egynejűség és a tiszta szerelem, amit az is igazol, hogy a választott népnek Jáhvéhoz való viszonyát a házastársi kapcsolathoz hasonlítták. A házasságtörésért halálbüntetés járt, de még hiányzott a kölcsönösség. A férfi elbocsáthatta feleségét, de az asszony nem hagyhatta el férjét. Így éltek a környező népek is, azért a kinyilatkoztatás egyelőre nem követelt többet. A fejlődés azonban már elindult és Krisztus korában a zsidók már egynejűségben éltek, bár a válás kérdését még lazán kezelték.

Jézus Krisztus visszaállítja az eredeti isteni elgondolást: az egység és a felbonthatatlanság kötelező törvény lesz. Ő gyökeresen orvosolja az emberi magatartást. Nemcsak a házasságtörést tartja bűnnek, hanem a házasság ellen irányuló bűnös kívánságot is. A kegyelem eszközeiben pedig gyógyulást nyújtott az ösztönös természetnek. Sőt magát a házasságot is szentségi rangra emelte, hogy a felek belülről, életszövetségükből kapják az isteni segítséget, illetőleg, hogy a kegyelem közvetítői legyenek egymás számára.

Pál apostol az Úr parancsára hivatkozva tiltja a válást (1Kor 7,10). A kereszténységben a férfi nem adhat váláslevelet s ezzel elvben helyreállt a férj és a feleség egyenjogúsága. A kifelé való megnyilatkozásban azonban még érvényes a keleti társadalmi felfogás. A férfi a közélet embere, az asszony inkább a családjáért van. Az apostolt az is vezeti kijelentéseiben, hogy a papság mind az Ó-, mind az Újszövet-

ségben a férfiak tisztsege, tehát az üdvrendben is ők a nyilvánosabb szereplők. Ebből a gondolatból kiindulva szerkeszti meg a házasság hierarchiáját. A férfi és a nő szövetsége jelképezi Krisztus és az Egyház viszonyát (Ef 5,22). A férfi elsőbbségét ebből a képből is kora társadalmi nézetének megfelelően vezeti le: az asszony engedelmeskedjék férjének (Kol 3,18). De az alárendeltséget enyhíti ezzel a felszólítással: a férfi szeresse feleségét, amint Krisztus szeretete az Egyházat és magát adta érte (Ef 5,25). A házassági hierarchiát ebben a mondatban fejezi ki legvilágosabban: „A férfi Isten képmása és dicsősége, az asszony viszont a férfi dicsősége” (1Kor 11,7). A dicsőség (doxa) nála elsősorban kegyelmi hatalom, nem dísz. Ilyen értelemben „ragyog fel Isten dicsősége Jézus Krisztus arcán” (2Kor 4,6). Az egyházban elsősorban a férfi hivatott az evangélium hirdetésére, azért ő közvetlenül Isten dicsősége. Az asszony viszont mellette áll, segíti, tehát a kegyelmi hivatás benne is tükröződik. A kegyelmi hivatás azonban nem szorítja ki helyéről a természetes értékeket: az asszony egyúttal a férfi díszje is. Az Ószövetség ilyen értelemben beszél a jó feleségről (Péld 31,11 kk).

Az Ószövetségben a házasság nem volt szentség, de valami távoli jelképet láttak benne, ami a népnek Istennel kötött szövetségére utalt. Szent Tamásnak érdekes gondolata az, hogy az egynejlőség már akkor előre jelképezte Krisztus és az Egyház kapcsolatát, viszont a többnejlőség a bűnös emberiségnek az Istennel fennálló viszonyát szimbolizálta, amit meg kell tisztítani a tévedéstől és megváltani a bűntől (Exp.in Gen. c.16).

A nemiség bármennyire alapja a házasságnak és az emberi nem fenntartásának, önmagában mégis csak az anyagi természet megjelenési formája, s ezért osztozik annak fogyatkozásaiban. Előfordulhatnak rendellenességek, betegségek s ezek a lelkültre is hatással vannak. Az állatvilágban a nemi életet az ösztön irányítja, az embernél a szellemi akaratnak és a lelkiismeretnek kell irányítani. Amennyiben a nemi élet két személy bensőséges önátadást jelent és természete szerint a gyermekre irányul, kizárólagos és maradandó kapcsolatot tételez fel, vagyis a házassághoz van kötve. Ott is kíséri a követelmény, hogy a személyes szeretetnek a kifejezője legyen. A szellem uralmát biztosítani kell az ösztön felett.

Az embernél az utód létrehozása nem állhat pusztán az ösztön irányítása alatt. A szülők emberi személynek adnak életet, tehát felelősséget vállalnak testi és lelki kibontakozásáért. Viszont a gyermek a lét rendjében tükrözi a szülőknek. Minden gyermekük külön egyéniség, ezért más és más oldalról mutatja be a szülőktől örökölt létet. Mivel az utódok létrehozása tudatos emberi tett, a családtervezést emberi jognak kell tartanunk. A gyermek vállalásában megnyilatkozik a házastársak kölcsönös szerelme, de megnyilatkozik a jövő gondjának vállalása is. Az egyház ilyen irányelveket ad: „A házastársak keresztény felelősséggel töltsék be tisztüket. Isten iránti engedelmes tisztelettel, közös tervezéssel és igyekezettel alakítsák ki a maguk helyes álláspontját. Vegyék figyelembe saját javukat, gyermekeik javát, - azokat, akik már megszülettek és azokat, akik még születni fognak -, mérlegeljék továbbá a korviszonyok, mind a saját életkörülményeik-adta anyagi és szellemi létfeltételeket, végül pedig igazodjanak a közjó szempontjaihoz a családjaikban és az Egyházban is” (II. Vat. zs.: Egyház a mai világban).

Természetesen a nemiség, mint igazi emberi megnyilatkozás és mint az egész emberi nem javát érintő képesség, alá van vetve az erkölcs törvényeinek. Isten a maga akaratát kifejezésre juttatta a természeti törvényben és a kinyilatkoztatásban. A kísértés abból ered, hogy a nemiség megnyilatkoztatásait gyönyör kíséri s az ember a gyönyört választja célnak, annak rendeli alá a magasabb személyes értéket. Az ösztönös tevékenységet kísérő gyönyör mindig csak természetes jutalom az élet- és fajfenntartó tettek vállalásáért, tehát ott van jogosultsága, ahol az ösztön is a tárgyi rend szolgálatában áll. Ezért nevezünk bűnnek a házasságon kívüli nemi életet, a házasságtörést, sőt magában a házasságban is azt a módot, amely kifejezetten kizárja a házasság igazi célját, a kölcsönös szerelmet és a gyermek nemzésének lehetőségét. Az emberi természet elesettségével, az áteredő bűn következményeivel itt is számolni kell. Nem szabad megfeledkezni a nemi élet pedagógiájáról sem. Elsősorban az isteni elgondolás iránti felelősséget kell hangsúlyozni; az eszkézésnek és a felvilágosításnak erre kell irányulnia.

Gál Ferenc

Szülők és gyermekeik: hogy jól éljünk együtt (15.)

XII. Elvárások gyermekeinkkel szemben

4. Egy felmérés adataiból...

Komoly elgondolkodásra készítet egy felmérés eredménye, amelyet 500 (25 és 55 év közötti) szülőn végeztek el. Az adatokból kitűnik, hogy minden negyedik szülő, vagyis 25% arról álmodozik, hogy gyermeke intellektuális tehetséggel rendelkezzen, és egyben arról, hogy intellektusával megfelelő pénzkeresethez jusson, elismert pozícióba emelkedjen, sikert és hatalmat birtokolhasson. Az, hogy a gyermek becsületes legyen, kevés szülő vágyai között szerepel: a „becsületesség” az utolsó helyet szerezte meg a sorrendben, amely a gyermektől várt tulajdonságokat sorozta.

Mint ahogy azok a nevelői értékek, amelyeket a felmérésben szereplő 500 szülő megfogalmaz, egyben a gyermekek iránti elvárásokat is jelenti, az egészet úgy olvashatjuk és értelmezhetjük, mint korunk negatív jelenségét.

Éppen ezért sürgető feladat, hogy egy magasabb szintű, humánusabb, kevésbé fogyasztói és kevésbé hedonista kultúra valósuljon meg, mert a jelen helyzet degradálja az embert, olyan szintre süllyeszti, amely nem felel meg méltóságának. Az ember arra kapott meghívást, hogy ezt a lelkeben hordozott méltóságot teljes mértékben megvalósíthassa.

Egy megfontolásra érdemes gondolat: ha igaz, hogy a gyermek (és minden egyes személy) első számú joga az, hogy boldog legyen, akkor a felmérés adatait figyelembe véve úgy tűnik: komolyan veszélyben forog ez az alapvető és egyetemes várakozás. Az is lehetséges, hogy a valódi boldogságot felcserélik az emberek valami mással, aminek ezt a nevet adják, noha nincs meg benne az életadó energia, és nem teremhet ugyanolyan gyümölcsöket. Ténylegesen vannak olyan személyek, akik tévedésben élve azt gondolják: olyasmit követnek, ami elkerülhetetlenül szükséges életszínvonaluk javításához (mérhetetlenül sok pénzt, hatalmat bármi áron...), de valójában elvesztették már kritikai érzéküket, és nem képesek megkülönböztetni az igazi értékeket a hamisaktól.

XIII. Az elvált szülők gyermekeinek nevelése

Kérdés: Elváltam a férjemtől, és ami legjobban aggaszt: fiunk nevelése. Hogyan lehet elkerülni, hogy a gyermek tévutakra kerüljön, és mi a leghelyesebb magatartás?

Kulcsszavak: A szülők közös felelőssége – Ideiglenesség – Folytonosság – Sem győztesek, sem vesztesek – A nevelői feladatot alapul venni – Párhuzamos értékelés – A helyettesítés, mint szerep – A családi közvetítés módszere – Megmarad a szülői szerep

1. Megmarad a szülői szerep

Hogy jobban megérthessem, amit elmondani szándékozom, a következő alaptételből kell kiindulnom: a házastársak, a gyermek szülei, annak megszületésétől kezdve, minden szempontból szülei maradnak ennek az embernek, még akkor is, ha házastársi kapcsolatukból fakadó okok miatt úgy döntenek, hogy elválnak. Ez az alaptétel természetesnek tűnik a maga meztelen és tiszta igazságában, mégis, a valóság nem ezt mutatja.

Megesik ugyanis, hogy az elvált házaspárt teljesen lefoglalja a házastársi élet balsikeréből származó konfliktus feszültsége, és ezért háttérbe szorítják gyermekük iránti nevelői feladatukat. Nem ritka, hogy az a házaspár, akinél nem kerül elhelyezésre a gyermek, leráz magáról minden nevelői felelősséget azzal az ürüggyel, hogy jelenléte a gyermek életében csak időről időre valósul meg. Az a tény, hogy valaki megköveteli magának meghatározott módon és gyakorisággal a gyermek láthatását,

nem jár együtt a tevőleges részvétellel a nevelői felelősségben. A kötelesség, hogy az embernek továbbra is jó szülőnek kell maradnia, nem csupán a gyermekkel továbbra is együtt élő házastársra, hanem a másik félre is vonatkozik.

Az „új helyzet”, amelyben a gyermek benne találja magát, a volt házastársak részéről megköveteli, hogy lehetőség szerint ne saját fájdalmas tapasztalataikra összpontosítsanak, és erőforrásaik jelentős részét (energiáikat, idejüket, képességeiket...) a szülői funkció fenntartására szánják továbbra is. Ellenkező esetben ugyanis nagy a kockázata, hogy a gyermek személyiségének bizonyos jegyeinek fejlődése valamilyen mértékben károsodik.

A lépés, amit meg kell tennie tehát a felnőtteknek: önmaga helyett gyermekére kell összpontosítania figyelmét. A véget ért szerelem feletti bánkódás helyébe a „gyermekre összpontosító figyelemnek” kell lépnie, és ki kell építeni azt a hármass kapcsolattrendszert (apa-anya-gyermek), amely biztosítja a kiskorú fejlődését.

Végeredményben arról van szó, hogy külön kell választani a házastársi és a szülői feladatokat, elkerülendő a káros keveredést, átfedést és ütközést és minden egyebet, ami nem felel meg a gyermek valódi javának.

2. A konfliktusok kordában tartása

Az egyik alapvető feltétel a volt házastársak közötti konfliktusok folytonos ellenőrzése és kordában tartása. Amennyiben ezek szintje elfogadható, vagyis lehetőséget nyújt rá a szülőknek, hogy párbeszédet folytassanak anélkül, hogy bántanak egymás, akkor lehetséges felvetni a kérdést, hogy keressék a közös utat, az egységes nevelés érdekében, a gyermek javára. Ebben az értelemben a gyermek fejlődése ezzel új alapokra kerül, és már nem az apa és az anya által diktált normák közötti ellentétben nyugszik, nem fogja megszenvedni az alkalmazott nevelői stílusok közötti különbséget (pl. engedékeny anya és tekintélyelvű apa), hanem a következetes nevelői megállapodás lesz az alapja, amit egyeztetettek és bizonyos értelemben együtt is dolgoztak ki. A gyermeknek joga van rá, hogy két szülője legyen. Ennek érdekében szükséges felkutatnunk minden módot, hogy ez a „természetes” jog teljesüljön, illetve továbbra is megmaradjon.

3. Közös felelősség

A nevelés monopóliuma, amit szinte mindig az anyának ítélnék meg, újraértelmezendő és javítandó. A kiskorú megfelelő fejlődése szempontjából elengedhetetlenül szükséges az anya és az apa együttes felelősségvállalása a gyermek személyiségének fejlődése érdekében.

Az elmondottak értelmében különböző kutatások is alátámasztják a tényt, hogy a megoldást a közös nevelésben kell keresni. Ez jelenti a gyermek java szempontjából a legcélszerűbb utat, hiszen a kiskorú számára a legégetőbb seb az az érzés, hogy „elvesztette” két szülője közül az egyiket. A „közös nevelés” megoldása azt jelenti, hogy ezen a fájdalomon lehet némileg enyhíteni.

A „közös nevelés” arra ösztökéli a szülőket, hogy gondosabban törődjenek a gyermekkel és közösen vállalják érte a felelősséget. E gyakorlat szempontjából az lesz hivatalosan a nevelő fél, akinél ideje nagyobbik részét tölti a gyermek, ám ez nem zárja ki, hogy rövidebb-hosszabb időszakokat a másik szülőnél töltsön el. Ezen felül minden döntést, ami a gyermek nevelésével kapcsolatos, közösen hoznak meg.

Ezzel kapcsolatban meg kell említenünk, van arra is példa, hogy ténylegesen felosztják a gyermek nevelését, minek során annak gyakorlatilag két otthona van. Ugyanannyi időt tölt el édesanyjával annak otthonában, és édesapjával. Ebben az esetben a szülőknek egyenlő mértékű jogai és kötelezettségei vannak a gyermekkel kapcsolatban.

(Folyt. köv.)

Salvatore Porcelluzzi

Vasárnapi jegyzet

Lélek és melódia

Őszi hangversenyek programjait böngészem, és közben Szabolcsi Bence Kodályról és Bartókról írt írásait olvasom, melyeket még 1987-ben adott közre Bónis Ferenc zenetörténész. Éppen időszerű manapság (mikor nem?) oda lapozni, ahol Kodály és a melódia viszonyát elemző tömör esszét lelem. Rögtön fején találja a szöveget a szerző, névtelen német esztétát idéz a XIX. századból: „Ahol a zene helyében a melódia áll, ott a mű alaphangja óvhatatlanul konzervatív.” Szabolcsi ezzel vág vissza: „a tételre nyilvánvalóan valami, tévedés csúszott. Hát a Nagy fuga (Beethoven), a Trisztán, a Zene húros- és ütőhangszerekre a maguk dallamvilágában igazán >>konzervatív<< benyomást tesznek? Annyi bizonyos: az igazi melódia azért is lehet melódia, mert valamit felhoz magával a múltból, – ott vibrál benne egy régebbi időszak élménye is.” Ez utóbbi mondat különösen elgondolkodtat: a múlt, a jelen akár egyetlen melódiában? Előáll ismét az idő, amely ezúttal szerves része a zeneműnek – zeneműveknek, hiszen Kodály művészetében is (Te Deum, Missa brevis, Ave Maria, hogy csupán néhányat hozzak fel vallásos műveiből) ha nem lenne ott a gregorián, Palestrina, és a nagy klasszikusok „zenei kútja”, vajon megszülettek volna-e? Feltételről beszélünk? – aligha. Ösztönös követésről, amely zenék esetében is a folytonosságért van, amit Mozart, Schubert, Beethoven egyértelműen vallott – követett.

Ősi jel ez, amelynek analógiája a lélekművelésben is jelentkezik. Emlékezetes Babits sora a Második énekből: „Mindenik embernek a lelkében dal van...” Elvont fogalom, amely plasztikus mégis a hallható zene által. Mi ez a dal? Születésunktől Isten adománya: a jó, a szép és a harmónia, amely nélkül személy nehezen képzelhető el. Bárhonnan nézzük, egyetlen korszak zenekultúrája sem lehet meg melódia nélkül, mégha arra hivatkoznak is egyes esztéták, hogy a zene a kor emberének leképezése: ahol káosz van, ott nem lehet melódia, vagyis dallam. A lélek folyamatos felépülése, „felnőtté válása” az idézett verssorban jelzett dallam vonalán akkor valósulhat meg, ha a visszatekintés fogalmához kötjük, ahhoz az örökséghez, amely Jézus Krisztus evangéliumában jelentkezik, és lélekművészek, vagy meditálók történelmi valóságával, írásaival, életrendező szigorúságával az „egyetlen dallam” közvetítője: a Teremtő szándékáé, aki mindent jobbításra, szépség-felhívásra szánt, amikor az embert megteremtette.

Zajoktól, „bicebóca kalangyaktól”, modernnek kikiáltott zenéktől is csak jobb menekülni.

Tóth Sándor

hírek információk

Az Magyar Katolikus Püspöki Konferencia közleménye:

Az MKPK tagjai és a hívek újra meg újra megrendült lélekkel értesülnek azokról az üldöztetésekről, amelyeket keresztény testvéreink szenvednek el egyes afrikai és ázsiai országokban, valamint másutt, szerte a világban.

Az üldözésnek számos módozata van a diszkriminációtól kezdve a legkegyetlenebb módon elkövetett gyilkosságokig. Megbízható felmérések szerint napjainkban is ötpercenként ölnek meg egy-egy keresztény testvérünket vallása miatt. Imádságainkban rendszeresen megemlékezünk róluk.

Semmiképpen sem szeretnénk senkiben ellenérzéseket kelteni az üldözőkkel szemben, és még kevésbé akarunk bárkit bosszúállásra ösztönözni. A vértanúkról való megemlékezés a kezdetektől fogva hozzátartozik Egyházunk életéhez. Ugyancsak ősi gyakorlat a szükségét szenvedő hittestvérek támogatása, és ebben első helyen állnak azok a keresztény családok, akiket hazájukból elűldöztek, templomaikat, otthonaikat és iskoláikat pedig romhalmazzá tették.

Az üldözött keresztény testvéreink megsegítésére - Karácsonyig bezárólag - ismételten kérjük paptestvéreink, a hívek és minden jószándékú ember nagylelkű adományát az alábbi számlaszámra küldjék:

Magyar Katolikus Püspöki Konferencia, 1100104-18181490-14000003.

Már a két évvel ezelőtti gyűjtéskor is tapasztalhattuk nagylelkűségüket, amikor is 126 millió forinttal tudtuk támogatni a Közel-Keleten üldözött keresztény testvéreinket. Minden forint segítséget jelent abban, hogy elűzött testvéreink visszatérhessenek azokba a városokba és falvakba, melyekben őseik évszázadok, sőt évezredek óta éltek. Keresztény testvéreink nevében is megköszönjük nagylelkű támogatásukat.

A Székesegyházban tegnap este a GEMMA Központ javára jótékonyági koncertet rendezett a Napfényes Gyermekarcok Alapítvány kuratóriuma. A hangverseny fővédnökei Novák Katalin család- és ifjúságügyért felelős államtitkár és Kiss-Rigó László püspök voltak. A koncerten többek között fellépett a marosvásárhelyi Musica Humana Kamarakórus, Sály Tekla (celló), Deák Panna Kata (zongora), Csíky Csaba (orgona) valamint az SZTE Universitas Szimfonikus Zenekar. Az est bevételét a Szeged-Csanádi Egyházmegye által is támogatott intézmény mozgáskorlátozott liftjének vásárlására ajánlották fel a szervezők.

Az Egyházmegyei Karitás az idén is várja Alkotóházába a kézműveskedni vágyókat október 1-től november 26-ig, hétfőnként 15 és 18 óra között (október 22. kivételével). Szegeden, a Csongor tér 8. szám alatti új Karitász Irodában (az ÁGOTA Közösségi és Kulturális Centrum mellett) készítik majd azokat az ajándéktárgyakat, melyeket adventben a Karitász Karácsonyi Vásárában értékesítenek. A teljes bevételből fűtőanyagot szerez be a Karitász rászoruló családok számára.

Az Egyházmegyei Karitás szeretettel hív és vár önkéntes szolgálataira segítőkét ősszel és télen is: segítőkre van szükség az alkotóházi, a beteglátogató és a hajléktalan teáját területére egyaránt. Részletes információ a www.szegedcsanadikaritasz.hu világhálós oldalon a „Hírek, akciók” menüpontban olvashatók. Kapcsolatfelvétel: Ancsa-Molnár Hajnalka (20/823-3779, szegedikaritasz@gmail.com).

Tájéoló címmel kéthetente szerdánként lelkeségi és hivatástisztázó műhely indul 18-35 éves fiatalok részére az alsóvárosi ferences plébánián (Mátyás tér 26.). A műhelymunka két féléves, félévenként 5-5 alkalmat foglal magában. A témák: önismeret, istenképek, imádság, kapcsolataink, szabadság, döntés, keresztény spiritualitás, imaformák, hivatás, életutak, házasság, szerzetesség, papság. A műhelyt szerzetesek: Jyothi és Anna Mária (szalvátor nővérek), Marianna (domonkos nővér), Fidelis (Boldogasszony iskola-nővér), valamint Köllő Sándor egyetemi lelkész és Kelemen ferences testvér vezetik. **Az első alkalom október 10-én 18.30-21.00 óráig lesz. Jelentkezni október 8-ig a tajolo2018@gmail.com címen lehet.**

A Pasztorális Helynökség CsaládKözPontja a CsaládEgyetem keretében, „SzingLiget” címmel vidám, interaktív estét szervez október 11-én, csütörtökön 18 órától a Katolikus Házban (Szeged, Dugonics tér 12.). A rendezvényre a 30 és 50 év közötti egyedülállókat várnak. A rendezvény ingyenes, a részvételhez regisztrálni a csaladegyetem.hu honlapon lehet.

A Szent József jezsuita templom hittantermében (Dáni János u. 3.) „Hit és művészet” címmel október 15-én, hétfőn az esti szentmise után 18.15-kor a Szabadegyetem nyitó előadását Brzózka Marek szobrászművész, főiskolai tanársegéd tartja.

Magyarok Nagyszombat ünnepén, október 8-án 11 órakor ünnepi magyar nyelvű szentmise lesz Rómában a Szent Péter bazilika katedra oltáránál. A főcelebráns Palánki Ferenc Debrecen-nyíregyházi püspök lesz.

Az „Egymillió gyermek imádkozza a rózsafüzért” elnevezésű kezdeményezéshez csatlakozva október 18-án, csütörtökön magyarországi idő szerint 9 órakor világszerte gyermekek imádkoznak a békéért és az egységért.

A kezdeményezés keresztény közösségektől, Venezuelából indult. Napjainkra nemcsak Dél-Amerikában, hanem szerte a világon elterjedt ez a kezdeményezés. Kiinduló ötlet az a Szent Pio atyától származó gondolat, miszerint „ha egymillió gyermek imádkozza a rózsafüzért, akkor a világ meg fog változni”.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia megbízásából az Országos Lelkipásztori Intézet hívja a gyermekeket – és ezért kéri a hitoktatókat, szülőket, pedagógusokat –, hogy közösen imádkozzák a rózsafüzért a világ békéjéért. Ez az alkalom ebben a formájában kiemelt hangsúlyt adhat októbernek, mint a rózsafüzér hónapjának.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.